

Ο Αλέξης Γρηγορόπουλος ήταν μαθητής, έμενε στα προάστια και σύχναζε στο κέντρο της πόλης, στα Εξάρχεια. Δεν είχε καμία ιδιομορφία, τίποτα δεν ήταν "περίεργο" επάνω του, ήταν ένας κλασικός 16άρης. Δεν δολοφονήθηκε για κάποια ιδιαίτερη πράξη του αλλά γιατί ήταν ένα ζωντανό παιδί. Είχε την παρέα του σε μια γειτονιά της Αθήνας, επικοινωνούσαν, διασκέδαζαν, συζητούσαν, εξέφραζαν το θυμό τους απέναντι σ' αυτά που τους ενοχλούσαν και τους εκνεύριζαν.

Ο ειδικός φρουρός Επαμεινώνδας Κορκονέας δεν ήταν ένας κακός μπάτσος. Έκανε απλά τη δουλειά του, εκτελούσε το καθήκον που του είχε ορίσει το κράτος. Αυτό τον είχε οπλίσει και του είχε δώσει το δικαίωμα να ασκεί την εξουσία σε όποιο βαθμό εκείνος έκρινε ότι είναι απαραίτητος για το "καλό της κοινωνίας".

Στις 6 Δεκεμβρίου 2008 οι δρόμοι τους διασταυρώθηκαν στον πεζόδρομο της Μεσολογγίου. Εκεί συγκρούστηκαν το παλιό με το νέο. Ο ειδικός φρουρός πυροβόλησε και σκότωσε τον νεαρό μαθητή, συμπυκνώνοντας σε μια στιγμή τη συντηρητική αντίδραση απέναντι στη νεολαία που αμφισβητεί και εκφράζει δυνατότητά της.

Η αντίδραση κομματιών της κοινωνίας ήταν άμεση. Κάποια από αυτά επέλεξαν να συγκρουστούν με την αστυνομία, να απαντήσουν βία σε μια κρατική δολοφονία. Μέσα σε λίγες ώρες, στην πρώτη γραμμή των συγκρούσεων βρέθηκαν εσείς οι μαθητές. Μια οργή που συσσωρευόταν, από την καταπίεση του σχολείου, του φροντιστηρίου, της οικογένειας, λόγω του χαμένου χρόνου της ζωής, της υποταγής της φαντασίας και στην τελική για οποιοδήποτε λόγο εσείς νιώθετε. Αυτό που έχουμε να πούμε είναι ότι οποιοδήποτε κι αν είναι οι λόγοι που σας έβγαλαν στους δρόμους, καλά κάνετε. Το μόνο που έχουμε να σας προτείνουμε είναι να μην γυρίσετε πίσω στην κανονικότητα.

**ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ
ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ
ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ**

**ΥΠΟΚΛΙΝΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ
ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ ΣΑΣ**